

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธ พุทธศาสนาเป็นศาสนาของผู้ประเสริฐ ผู้ประเสริฐหมายถึงผู้ที่มีปัญญา เวลาเราชาวพุทธ เห็นใหม่ เราถือพุทธศาสนา เราบอกพุทธศาสนาว่ามีเรื่องให้ต้องใช้ปัญญาเยอะมาก ต้องมีระดับของมัน

ในทางสังคม ถ้าเราไปวัดไปวาเป็นที่พึ่ง ทางรัฐบาล ทางสังคมจะบอกเลยนะให้เราเข้าวัดเข้าวา กัน เข้าวัดเข้าวานี้เป็นที่พึ่งที่อาศัยนะ คนหลบร้อนมาพึ่งเย็นได้ แต่เราเข้าวัดเข้าวาไปแล้ว ในพุทธศาสนา เห็นใหม่ หลวงตาท่านบอกว่า

“ในศาสนานี้เหมือนกับห้างสรรพสินค้า”

ในห้างสรรพสินค้ามันมีสินค้าตั้งแต่พื้นๆ ขึ้นไป จนถึงสินค้าที่มีคุณค่ามาก ฉะนั้น เราเข้าไปในห้างสรรพสินค้ากัน วัยรุ่นบอกไปตากแอร์ เอาความร่มเย็นเป็นสุขเฉยๆ แต่เรื่องสินค้านั้น วัยรุ่นไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ไม่มีปัจจัยจะซื้อข้าวในนั้นได้หรอก แต่พวกเรานี้ทำหน้าที่การงาน เรามีเงินมีทองของเรา เราเข้าไปในห้างสรรพสินค้านั้น เราจะแลกเปลี่ยนสินค้านั้นออกมาได้

เราเข้าวัดเข้าวาก็เหมือนกัน เห็นใหม่ ไปวัดเป็นที่หลบเย็น เป็นที่พักที่อาศัย ถูกต้อง แต่เราไปเข้าวัดเข้าวาแล้วเราจะเอาประโยชน์สิ่งใด? ไปวัด ถ้าไปเพื่อความร่มเย็น อนาคตบิณฑกเศรษฐีเลี้ยงลูกชายมา แล้วลูกชายไม่สนใจในศาสนา จ้างให้ไปวัดก่อน ไปนอนร่มเย็นเป็นสุขไปนอน กลับมาแล้วก็เอาตุ๊กต กลับมาแล้วก็เอาตุ๊กต

สุดท้ายแล้วบอกว่า คราวนี้จะให้ตุ๊กตเพิ่มเป็น ๒ เท่า ถ้าเข้าไปวัดแล้วให้ไปฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการด้วย แล้วจำคำพูดนั้นมา จำคำพูดที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการมา พอฟังคำพูดมันจะเอาเนื้อความไป ต้องจับเอาเนื้อความ เห็นใหม่ พอจับเอาเนื้อความมันได้ความปรับปรุง เป็นพระโสดาบันเลย

กลับไปถึงบ้านนะพอรอจ่ายตั้งค์ วันนี้ไม่มาเอาตั้งค์ ไม่มาเอาตั้งค์ เพราะคุณค่าของกรรมมันมีมากกว่าคุณค่าของเงินมหาศาลเลย มีคุณค่ามากขนาดนั้น ไม่กล้าไปเอาตั้งค์นะอายุพ่อ อายุพ่อ ไปเพราะคนมันได้คิด พ่อเลี้ยงเรามา เราเกิดมานี้พ่อแม่เลี้ยงเรามา นะ เลี้ยงเรามาแล้วเรายังพึ่งตัวเองไม่ได้ จนพ่อแม่ต้องใช้อุบายให้ไปวัด ไปวัดก็ไปนอนร่วมเย็นเป็นสุข ไปเที่ยวเพลิดเพลินไปทางโลก พอไปวัดก็ไปนอนตามร่วมไม้ ร่วมเย็นเป็นสุข ไปแล้วได้ตั้งค์อีกด้วย

นี่ขณะที่ไปเอาตั้งค์จิตใจมันยังไม่เปิด เห็นไหม แล้วพอให้ตั้งค์ พ่อนี่อนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นพระโศคาบัน เข้าใจใจ เข้าใจว่ามันจะพัฒนาอย่างไร จิตของคนมันเริ่มสนใจ จากเราเราร้อนจากสังคมไปพักผ่อนในวัด โอ้โฮ.. ร่วมเย็นเป็นสุขนะ อ้อ.. วัดมีคุณประโยชน์อย่างนี้เอง วัดมีคุณประโยชน์อย่างนี้เอง พอคนมันมากเข้าๆ สังคมมันก็เหมือนสังคมจากโลกเหมือนกัน

สังคมโลกมันเบียดเบียนกัน เห็นไหม เขาก็ไปวัดไปวาเพื่อไปพักไปนอน ไปเอาความร่วมเย็นเป็นสุขกัน แต่ในสังคมของวัด พอวัดมีคนมากขึ้นมันก็เป็นสังคมๆ หนึ่งสังคมๆ หนึ่ง มันก็มีการกระทบกระทั่งกันเป็นอีกสังคมหนึ่ง แล้วเราจะหลบที่ไหนล่ะ? คราวนี้เราจะหลบที่ไหน? เราหลบจากสังคมเข้ามาพึ่งพาอาศัยในวัด ในวัดก็เป็นสังคมอีกสังคมหนึ่ง แล้วเราจะไปหลบเอาที่พึ่งที่ไหน? มันก็ต้องหลบเอาที่พึ่งในหัวใจของเรา

ในหัวใจของเรา นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว”

ในสังคมของวัด เห็นไหม เราเข้าไปในวัดแล้ว เรามาวัดแล้ว หลวงปู่ฝั้นบอกไปวัดให้ไปวัดใจ ข้อวัตรปฏิบัติ.. วัตรปฏิบัติไม่ใช่วัตรคายคั้น วัตรปฏิบัติมันปฏิบัติมาจากไหน? ปฏิบัติมาจากหัวใจ ถ้าหัวใจเรามีความศรัทธา มีความเชื่อ มันอยากทดสอบ ถ้าไม่มีศรัทธา ไม่มีความเชื่อ สักแต่จะทำเห็นไหม

เขาทำอาหารกันในครัว อาหารของเขา เขาพัฒนาฝีมือของเขา จนฝีมือเขาเป็นแม่ครัวที่มีฝีมือสุดยอดมาก กับเราไปตลาดเราซื้ออาหารใส่ถุงทุกวันเลย เราก็ซื้อได้

ทั้งนั้นแหละ เราจะเอาอาหารสุกยอดขนาดไหนเราก็ซื้อได้ แต่ฝีมือเราไม่มีเลย เราทำอาหารไม่เป็น แต่เราซื้อใส่ถุงนั้นได้นะ ใจก็เหมือนกัน เห็นไหม ใจของเราถ้าเราได้ปฏิบัติของเรา พอได้ปฏิบัติของเรา เหมือนกับเข้าครัว เราฝึกหัด เราทำอาหารของเรา

นี่ก็เหมือนกัน เราไปวัดไปวาแล้วนี่เราจะรักษาใจเราไหม? เราจะพัฒนาใจของเราไหม? ถ้าเราไม่พัฒนาใจของเรา ก็เหมือนกับเราไปตลาด เราก็ซื้ออาหารสุกก็ได้ ไปวัดทุกคนมีสิทธิ์เหมือนกัน สิทธิของวัดถุณีค่าเท่ากัน แต่สิทธิของหัวใจมันพัฒนาได้ นี่ลูกชายของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ขณะที่ไปวัดแล้วมาเอาตั้งนี้มีความระลึกถึงคุณนะ อ้าว.. ได้ตั้งค์ด้วย พ่อเป็นคนดี พ่อให้ไปวัด พ่อยังจ่ายตั้งค์ด้วย แต่พ่อใจมันพัฒนาขึ้นมา เห็นไหม อายพ่อไม่กล้าไปเอาตั้งค์

อายนะ อายเพราะอะไร? เพราะจิตมันมีความสำนึกใจไหม? มีความสำนึกว่าพ่อเราเลี้ยงเรามาเนดินเท่าฝ่าหอย ลูกเราคืนเท่าฝ่าหอยเลี้ยงมันมานะ พ่อโตขึ้นมามันยังยืนเองไม่ได้ มันยังไม่เข้าใจชีวิตของมันเลย แล้วอะไรเป็นที่พึ่งไม่เป็นที่พึ่งมันก็ยังไม่รู้ของมันนะ อยู่กับโลกเขานี้ โลกมันเราร้อน มีเงินมีทองในสังคมเขาก็ว่าเราเป็นคนดี เวลาตกทุกข์ได้ยากขึ้นมาเขาก็ไม่สนใจเรา นี่แล้วตัวเองจะเอาที่พึ่งที่ไหน?

ถ้าตัวเองเอาที่พึ่งที่ไหนนะ มันต้องพึ่งใจของเรา ถ้าพึ่งใจของเรา เราไม่รู้จักใจของเรา เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง เห็นไหม นี่ไปพึ่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็ย้อนกลับมาที่ใจ พอย้อนกลับมาที่ใจ พอใจมันพัฒนา ใจมันเปิดใจขึ้นมา นี่อายพ่อ อายมากเลยพ่อก็มีความสำนึก

นี่ก็เหมือนกัน เราต้องรักษาใจเรานะ พุทธศาสนา เห็นไหม นี่อารามิก คนที่ไม่มีเรือน เขาอยู่วัดอยู่วา กัน พวกทรงศีล เราเป็นคนครองเรือน เรามีเรือนของเรา เรามีสมบัติส่วนตัวของเรา พระจริงๆ ไม่มีสมบัติส่วนตัวนะ พระมีสมบัติส่วนตัวแค่บริวาร ๘ เท่านั้น สิ่งของในสงฆ์เป็นของสงฆ์ เป็นของส่วนกลาง ของส่วนกลางทุกคนมีสิทธิ์ใช้เสมอภาคกัน แต่สิทธิ์การใช้เสมอภาคก็ต้องเป็นธรรม

เป็นธรรมหมายถึงว่าเราใช้โดยความประหยัดมัธยัสถ์ ความประหยัดมัธยัสถ์เป็นเครื่องแสดงออกของคนดี ถ้าหัวใจมันดี ของที่ใช้นั้นมันใช้ด้วยความประหยัดมัธยัสถ์ เพราะมันดีมาจากใจ ถ้าใจมันไม่ดี ของนั้นจะมีมากขนาดไหนมันก็กักตุน เพราะมันกลัว

มันจะไม่มีใช้ เห็นใหม่ เพราะใจมันบกพร่อง จิตใจบกพร่อง ของจะมีมากขนาดไหนมันก็บกพร่องที่ใจของเขา ถ้าใจของเขาดีขึ้นมา เห็นใหม่ ของจะมีมากมีน้อยมันแบ่งเจือจางกัน

นี่เงอรามิก ผู้ที่มีศีลมีธรรม อยู่ในวัดในวา เห็นใหม่ อยู่ในวัดในวามันอาศัยกัน ก่อกุศลกันเป็นสังคมาฯ หนึ่ง สังคมาฯ.. ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว แล้วสังคมาใน หัวใจของเราละ? ธรรมะของเราได้ครบกันหรือยัง?

อเสวนา จ พาลานํ ปณฺทิตานญจ เสวนา นิมงคลชีวิตนะ อย่าคบคนพาล คนพาล จากข้างนอก คนพาลจากข้างใน คนพาลคือความคิดใจ กิดคิดก็คบมิตรดี กิดชั่วก็คบมิตรชั่ว พาลจากข้างนอก จะคุณิสัยสันดานเขาให้ดูเขาคบเพื่อน เพื่อนของเขาเป็นโจร เป็นมหาโจร ไอ้คนนี่มันคิดคบแต่โจร คนที่คบบัณฑิตมันคบแต่คนดีๆ คนนี่มีการไฝดี นี่มันแยกผิดแยกถูกได้ว่าคนนี่ดีหรือคนนี่ไม่ดี

แต่คนเรานั้นเป็นคราวนะ เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา คนมีความจำเป็นขึ้นมา เวลาความจำเป็นตามหน้าที้นั้นไม่ใช่นิสัยของเขา เขาทำตามความจำเป็นของเขา ไอ้อย่างนี้เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม แต่ไอ้เรื่องที่ทำซ้ำทำซาก ทำจนเป็นนิสัย อันนั้นมันคบมิตรชั่ว คบมิตรชั่วนี้จิตใจของเขาฝักใฝ่ไปทางนั้น ถ้าคบมิตรดี เห็นใหม่ มิตรดีชวนแต่ทำความดี

อย่างเช่นเรacbบัณฑิต คนมาวัดมาวานี้บัณฑิตนะ เวลาเขาทำโรงทานกัน เขาทำโรงทานกันเพื่อใคร? ก็เพื่อบัณฑิต เห็นใหม่ เราไปวัดไปวา เราทำบุญกุศลนี้บัณฑิต คนฝักใฝ่ดีนี้เรacbบัณฑิต เรacbแต่สิ่งที่ดีๆ คบกับความคิดที่ดี ความคิดที่เสียสละ ความคิดที่เป็นคนดีขึ้นมา การเสียสละมันต้องมีวัตถุสิ่งของแล้วเสียสละออกไป เราจะได้สิ่งใดมา?

เราเสียสละออกไปแล้วเราจะได้สิ่งใดมา เราไม่ได้สิ่งใดๆ มา มันได้บุญกุศลมา บุญกุศลคืออะไร? บุญกุศลคือสมบัติพัสถาน สมบัติพัสถานนี้คือบุญอันหนึ่ง ที่มันเป็นวิบากที่เราได้ผลตามนั้น แต่บุญกุศลของเราในปัจจุบัน บุญกุศลคือความสุขใจ บุญกุศลในครอบครัวของเรายิ้มแย้มแจ่มใส ครอบครัวของเรามีความร่มเย็นเป็นสุข ครอบครัวของเราหายากที่สุดเลย

เงินทองมันหาได้มากขนาดไหน แต่ครอบครัวของเราถ้ามีความรุ่มเย็นเป็นสุข ครอบครัวนี้สามิภรรยารักใคร่กัน เข้าใจกัน อันนี้บุญมากๆ เลย เวลาเราแต่งงานกันนะ เหมือนล้วงเบอร์ เห็นไหม ใครล้วงเบอร์ที่ดีนะได้คู่ครองที่ดี ใครล้วงเบอร์ที่ไม่ดีมา ล้วงเบอร์มานี้เราจะมีความทุกข์ไปตลอดชีวิตเลย

นี่สิ่งนี้มันเป็นบุญกุศล ในครอบครัวมีความรุ่มเย็นเป็นสุข นี่คือบุญ บุญคือความสุขใจ! บุญไม่ใช่สิ่งที่ยาฆ่าแล้วจะยามาทับถ่วงเรา คนฉลาดมีเงินมีทอง เขาใช้เป็นประโยชน์ของเขา คนโง่งนะ มีเงินมีทองขนาดไหน เงินทองมันทำลายคนโง่ ทำลายจริงๆ เงินทองมันทำลายเรานะ แต่ถ้าจิตใจมันดีเงินทองจะเป็นสิ่งที่ดีของเรา เห็นไหม

นี่เราชาวพุทธนะ ไปวัดไปวาไปทำไม? ไปวัดไปวา วัดที่มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง มันรุ่มเย็นเป็นสุขเข้าไป บารมีธรรมมันมีอยู่ ของมันมีอยู่ เห็นไหม คุณติแต่โบราณเรา รุกขเทวดาเขาจะอยู่ตามต้นไม้เพื่อเขาอาศัยเป็นวิมานอยู่ เทวดาอยู่บนต้นไม้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีครูบาอาจารย์เรานั้นมีคนคุ้มครองนะ มันมีสิ่งที่เป็นความรุ่มเย็นเป็นสุขนะ ความรุ่มเย็นเป็นสุขอันนั้นเรามองไม่เห็น แต่เราสัมผัสได้ด้วยความรู้สึกนะ ความรู้สึกนี้สัมผัสได้เลย ที่นี้ร้อน ที่นี้เย็น ที่นี้อบอุ่น ที่นี้เดือดร้อน มันสัมผัสได้ จิตวิญญาณมันสัมผัสได้ สัมผัสคุณงามความดี.. กลิ่นของศีลหอมทวนลม มันจะเป็นสิ่งที่ดีๆ เห็นไหม

ศาสนาพุทธ พุทธศาสนานี้ศาสนาของความรู้สึก ศาสนาของหัวใจ แต่มันต้องอาศัย นกมันยังมีรังมีรัง เห็นไหม คนต้องมีที่พึ่งอาศัย พระก็มาจากมนุษย์ มนุษย์ก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย พระก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัยเป็นวิหาร เป็นกุฏิ พระป่าเราก็ออยู่กระท่อมห้อมห่อ หลวงตาบอกเป็นวิมาน วิมานเพราะมันต้องดูแลรักษาใจ

วิมานของเราเราก็จะประดับประดาด้วยทองคำ แล้วก็คอยนอนสะดุ้ง โจรมันจะมาปล้น จะนอนให้หลับมันไปห้วงทองคำนะ แต่เรานอนกระท่อมห้อมห่อ จิตใจเราเป็นทองคำ ทองคำเป็นความรู้สึกของเรา ความรู้สึกของเราเป็นทอง ความรู้สึกของเราเป็นธรรม ความรู้สึกในหัวใจของเรา ไม่มีใครมาปล้นมาชิง นอนที่ไหนก็มีความสุข ความสุขคือใจเราเป็นธรรม เห็นไหม

นี่สิ่งนี้เป็นบุญกุศล เราสร้าง เราไปวัดไปวา นี่ชาวพุทธ ชาวพุทธต้องฉลาด ฉลาดกับตัวเอง ฉลาดกับกิเลสของเรา อย่าให้กิเลสมันข่มขี้ ฉลาดกันข้างนอกไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ความฉลาดข้างนอกมีแต่คนที่สร้างบารมีธรรม เห็นไหม นี่พระโพธิสัตว์เป็นผู้สร้าง เป็นผู้ชักจูง เป็นผู้ทำในสิ่งที่ดี พระโพธิสัตว์ ถึงที่สุดแล้วจะต้องประพฤติปฏิบัติจนสิ้นกิเลสไป

นี่ก็เหมือนกัน เรามีจิตใจ เราเกิดเป็นชาวพุทธแล้ว เรามีพุทธศาสนาเป็นที่พึ่ง พุทธศาสนา ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะ! คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อกาลิโกมันมีอยู่ตลอดไป เพียงแต่เราจะทำขึ้นมาได้หรือไม่ได้ วัตถุนี้เรามีเงินมีทอง เราไปซื้อแสวงหามาได้.. สติปัญญา ความสงบรวมเย็นของหัวใจนี้ใครแสวงหามา มันลอยมาจากฟ้าไง เวลาทำบุญกุศลขึ้นมา เวลามันได้พลุกๆ เวลาใจดีทีหนึ่ง ใจทุกข์ทีหนึ่ง นี่มันควบคุมไม่ได้ พอควบคุมไม่ได้เราจะเผชิญกับมันไหม?

ดูสิเขาทำไรไถนา เห็นไหม เขารอฟ้ารอฝนกัน เขารอตามธรรมชาติที่จะมาช่วยเหลือเขา ช่วยเหลือเขานี้ก็เป็นบุญกุศลนะ ถ้าเป็นสิ่งที่สังคมนั้นไม่คิดคิด ไม่ทูลคิด สังคมนั้นคิดนะ ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ถ้าสังคมนั้นเขาทำแต่บาปแต่กรรมกันนะ สังคมนั้นเขาจะทุกข์ๆ ยากๆ ของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ในหัวใจของเรา เวลาบุญกุศลเกิดขึ้นมานี้มีความร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมา อันนี้มันเป็นวิบาก มันเป็นสิ่งที่มันเกิดขึ้นโดยอามิส แต่ถ้าเราศึกษาธรรมขึ้นมา เห็นไหม เราตั้งสติของเรา เราใช้คำบริกรรมของเรา ใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา เราจะเอาความร่มเย็นเป็นสุขในอาณัติ ในการประพฤติปฏิบัติ ในการชานาญในวสี ในการควบคุมของเรา

เราทำของเราได้! สัตถิ สมาธิ ปัญญา เกิดขึ้นมาจากน้ำมือเราทั้งนั้น กรรมคือการกระทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราทำสิ่งที่ดีๆ มันจะพ้นจากมือเราไปได้อย่างไร? มือทำนะ ใ้มือทำ แต่การภาวนามันใช้จิตทำ สติปัญญามันมาจากไหน? มันมาจากจิตทั้งนั้นแหละ

“สติปัญญาเกิดจากจิตไม่ใช่จิต”

ถ้าสติปัญญามันเกิดจากจิต เรามีจิตทุกคน ทุกคนมีจิต ทุกคนมีชีวิต ทำไมทุกคนไม่มีปัญญาเหมือนกันล่ะ? ทำไมบางคนโง่เขลา ทำไมบางคนมีเขาว์ปัญญา มาก มันเกิดมาจากไหนล่ะถ้ามันไม่เกิดมาจากการฝึกฝน ถ้าคนไม่ฝึกฝน ปัญญาไม่เกิด นักกีฬาที่เขาฝึกฝนขึ้นมาเขาจะมีปัญญามันขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เราทำสติของเราขึ้นมาละ ตั้งสติ ตั้งสมาธิขึ้นมา แล้วใคร่ครวญมัน ชีวิตนี้ใคร่ครวญมัน อุปสรรคข้างหน้ามันคืออะไร? อุปสรรคข้างหน้ามันจะแก้ไขอย่างไร? ถ้ามันพยายามตะบี้ตะบันจะคิด อุปสรรคนี้เราจะเอาหัวชนฝาดันมันไป มันไปไม่ได้หรอก.. ตั้งสติมัน! ตั้งสติแล้วเอาสิ่งนั้นมาพิจารณากัน ทำไมมันเป็นอย่างนี้? มันเป็นวิบากกรรม ถ้าเป็นวิบากกรรม เราทำใจยอมรับมันแล้วพยายามแก้ไขไป มันจะทำสิ่งนั้นไปได้

นี่พูดถึงเหตุการณ์เฉพาะหน้าในสังคม ในชีวิตประจำวันนะ แต่ในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ปัญญา มันเกิดขึ้นมา ที่มันจะรู้ข้อบกพร่องขึ้นมา มันจะมีเทคนิคของมัน เราจะทำตามทวงหนี้ เราไม่เจอเจ้าหนี้ เราจะไปทวงจากใคร เราจะช่วยเหลือหัวใจของเรา เราเอาหัวใจเราพ้นจากทุกข์ เราไม่รู้จักใจของเรา เราไม่รู้จักสถานที่ตั้งของใจของเรา เราจะไปช่วยเหลือมันได้อย่างไร? มันโดนเขาทำลายอยู่ มันโดนเขากดขี่ข่มเหงอยู่ แล้วก็บอกว่าดูจิตๆ คุณมันสบายๆ ไป

สบายๆ มันเอาเงินไปใช้คนอื่น เอาเงินไปให้กับพวกพาลชน แล้วบอกว่าใช้หนี้กรรม มันเป็นไปไม่ได้! สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ มันต้องทำความสงบของใจเข้ามา ใช้หนี้กรรมของเรา ใช้หนี้ของเรา ใช้หนี้หัวใจ หัวใจมันเป็นหนี้ มันเป็นอวิชชา มันมีพญามารครอบงำ มันถึงมาเกิดเป็นมนุษย์อยู่นี่ไง

เราเกิดเป็นมนุษย์ นี่เกิดเป็นมนุษย์แล้วมันได้ทำอะไรขึ้นมา มันได้อริยทรัพย์ มันได้ทรัพย์สมบัติขึ้นมา แต่มันยังต้องตายต้องเกิดใช้ใหม่? เราเกิดมาในพุทธศาสนา ศาสนาเจริญรุ่งเรืองขนาดนี้ ขนาดนี้มีครูบาอาจารย์ประพฤติปฏิบัติ เรายังนอนใจอยู่ นี่เวลาเราศึกษากัน เห็นใหม่ ทำไมเขาต้องไปเรียนเมืองนอกล่ะ? เขาต้องเอาวิชาการของเขา วิชาการอันไหนดีมีคุณค่า เขาจะไปเรียนมาเพื่อได้ใบประกาศมาเพื่อประกอบสัมมาอาชีพของเขา

ในการประพฤติปฏิบัติของเรามีครูบาอาจารย์ที่รู้จริงที่ท่านคอยชี้นำเรา นี่ครูบาอาจารย์ที่ท่านชี้นำเรา ท่านคอยบอกเรา แล้วสิ่งนี้มันจะอยู่กับเราตลอดไปไหม? สถาบันการศึกษามันอยู่กับเราตลอดไป แต่วิชาการในสถาบันนั้นมันมีขึ้นมีลง ครูบาอาจารย์ของเราที่ชีวิตหนึ่ง ชีวิตหนึ่งนะ หลวงปู่มันก็ตายไปแล้ว ครูบาอาจารย์เราก็ชราภาพกันเต็มทีแล้ว แล้วเรายังนอนใจอยู่กับตัวเราเอง เราเป็นคนประมาทชีวิตขนาดไหน? มันคิดนะ

นี่เราเป็นชาวพุทธ บุญกุศล บุญที่เราทำมาก็เป็นบุญอันหนึ่ง แล้วเป็นบุญกับตัวเราเอง เป็นปัญญากับตัวเราเอง เป็นสิ่งที่เป็ชีวิตของเราเอง เราจะมีสติไหม? เราจะรักษาชีวิตของเราอย่างไร? เราจะดูแลชีวิตเราอย่างไร? เราดูแลเองนะ แล้วเรารักษาของเราเพื่อประโยชน์ของเรา

นี่บุญจากข้างนอก เห็นไหม บุญจากข้างนอกคือการทำบุญกุศล เขาเรียกอามิสบุญจากหัวใจ บุญจากข้างใน บุญจากการประพฤติปฏิบัติ บุญของเราได้สัมผัสศีล สมาธิ ปัญญา แล้วศีล สมาธิ ปัญญา อย่างนี้เป็นธรรมที่มีอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปรื้อค้นมาแล้ววางหลักการไว้ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็มีอยู่ แต่ไม่มีใครรื้อค้น ไม่มีใครวางหลักการไว้ มันก็จับพลัดจับผลู มันก็เหมือนกับคนไม่มีต้น ไม่มีปลาย คนไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ มันก็จับพลัดจับผลูก็ว่ากันไปตามเกม

แต่ในปัจจุบันนี้พุทธศาสนาก็มีอยู่ พระไตรปิฎกก็มีอยู่ ครูบาอาจารย์ก็มีอยู่ สิ่งนี้พิสูจน์ได้ ทำได้ เพื่อประโยชน์กับเรานะ เราเกิดมาทุกอย่างพร้อมหมดเลย เพียงแต่ที่เราหลับตาใจ เหมือนของมีอยู่เราไม่สนใจ มันก็เหมือนของไม่มี ธรรมะมีอยู่ ครูบาอาจารย์มีอยู่ แต่เราไม่สนใจก็เหมือนไม่มี มีแต่เรานี้แหละ มีแต่ชีวิตนี้แหละ มีแต่ทุกข์นี้แหละ มีแต่แสวงหานี้แหละ

โลกนี้ก็มิเรา เราก็เราทุกข์ใจ ถ้ามีธรรมะโลกเรามันก็จะดีขึ้น หัวใจเราจะมีที่พึ่งอาศัยนะ เอวัง